

Sygn. akt **VI RCa 167/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Niewiadomska

Sędziowie: SO Ewa Błęsińska (spr.)

SR del. do SO Maja Jabłońska

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K. (1)**

przeciwko **K. K. (1)**

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku

z dnia 10 kwietnia 2015 roku

sygn. akt III RC 395/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla z dniem 1.02.2015 roku obowiązek alimentacyjny powoda M. K. (1) wobec pozwanej K. K. (1) wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z 1.06.2000 roku w sprawie RIIC 51/00;

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. nie obciąża pozwanej kosztami procesu za II instancję.

Sygn. akt VI RCa 167/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z 10 kwietnia 2015r. w sprawie III RC 395/14 oddalił powództwo M. K. (1) o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego wobec córki K. K. (1).

Sąd uzasadnił decyzję niesamodzielną pozwanej, kontynuowaniem przez nią edukacji, a także brakiem sprzeciwu powoda wobec podjęcia nauki na wybranym przez pozwaną kierunku. W ocenie Sądu pozwana ma znacznie ograniczone możliwości zarobkowe ze względu na studiowanie, a także brakiem możliwości uzyskania dochodów mogących zapewnić jej wystarczające środki utrzymania. Sąd uznał, że powód powinien kontynuować alimentowanie pozwanej.

Wyrok ten zaskarżył powód zarzucając sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym wynikające z naruszenia przepisów postępowania. W ocenie skarżącego doszło do naruszenia przepisu art. 233§1 k.p.c. poprzez wybiórczą ocenę przeprowadzonych dowodów, pominięcie w ocenie dowodów zasad doświadczenia życiowego, logiki i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Wskazał uzasadniając swoje stanowisko, że alimentowanie pozwanej stanowi dla niego nadmierny uszczerbek, co klasyfikuje sytuację, jako uzasadniającą ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego. Wskazał, że sposób edukacji podważa twierdzenia o dążeniu do uzyskania możliwości zarobkowania. Podkreślił spędzanie przez pozwaną na zajęciach zaledwie czterech dni w miesiącu, co wskazuje, że nie jest celowe wynajmowanie przez pozwaną stancji, gdyż możliwe jest dojeżdżanie na zajęcia. Nadto zakwestionował powoływanie się przez pozwaną na brak możliwości podjęcia zatrudnienia. Wskazał, że pozwana studiuje już (...) lat, nadto podejmowała się wykonywania prac dorywczych, co wskazuje, że pozwana jest w stanie pracować. Aktualną edukację zakwalifikował jako podnoszenie kompetencji zawodowych, a nie edukację warunkującą zdobycie zatrudnienia. Sytuacja materialna rodziny, w ocenie powoda, nie uzasadnia studiowania na jednej z najdroższych uczelni w kraju, a dodatkowo podejmowania się odbywania kosztownych kursów doszkalających. Jednocześnie zakwestionował zaprezentowaną przez pozwaną jej sytuację materialną, gdyż wykazywane dochody są znacznie niższe niż przedstawione wydatki. Podkreślił również swoją niekomfortową sytuację materialną wynikającą z niskich dochodów i wysokich obciążeń.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja uznana została za słuszną co do zasady i jako taka skutkowałą ingerencją w zaskarżone rozstrzygnięcie.

Sytuacja stron została oceniona odmiennie przez Sąd odwoławczy od dokonanej przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu odwoławczego aktualna sytuacja pozwanej nie pozwala na przyjęcie, że w kosztach jej utrzymania zobowiązany jest partycypować powód. Decyzje finansowe pozwanej są specyficzne, gdyż znacznie wykraczające poza standardy, a także możliwości finansowe powoda. W konsekwencji nie mogą obciążać powoda.

Pozwana uprawniona jest do kontynuowania edukacji na dowolnym kierunku, niemniej powód zgodnie z treścią art. 135§1 k.r.o. obciążony jest alimentacyjnie do granic usprawiedliwionych potrzeb pozwanej i własnych możliwości finansowych. Nie sposób tymczasem uznać, że studiowanie na wyjątkowo kosztownej uczelni, nadto na kierunku, który, jak wynika z twierdzeń pozwanej, nie daje szans na zatrudnienie jest wydatkiem usprawiedliwionym.

Rodzice pozwanej prezentują swój standard życia jako niewykraczający ponad przeciętny. Wydatki pozwanej związane z edukacją w świetle zasady egalitaryzmu są usprawiedliwione do granic mieszczących się w przeciętnym standardzie. Pozwana tymczasem wyjaśnia swoje decyzje w sposób sugerujący wyjątkową swobodę wobec kosztów utrzymania. Wskazała bowiem, że nie zastanawiała się nad finansową przyszłością związaną z wybranym kierunkiem studiów, nadto przez rok gromadziła dokumentację konieczną do podjęcia studiów. Sprzeciw budzi obciążanie powoda konsekwencjami dokonania wyboru takiego kierunku edukacji. Trudno również za usprawiedliwione uznać zamieszkiwanie w W. w wynajmowanym mieszkaniu w sytuacji, gdy zajęcia na uczelni odbywają się czterokrotnie w ciągu miesiąca, korzystanie z bardzo drogiego kursów doszkalających.

Sąd odwoławczy jednocześnie dostrzegł i uznał za istotne zaprezentowanie przez pozwaną stosunku wobec powoda. Pozwana wskazała, że nie czuła się w obowiązku konsultowania się z powodem w sprawach, których finansowania aktualnie się domaga. Powód nie brał udziału w podejmowaniu tej decyzji, nie miał więc możliwości zaprezentowania pozwanej swoich możliwości finansowych.

W konsekwencji Sąd odwoławczy uznał, że wiek pozwanej, stopień wykształcenia i charakter decyzji mających wpływ na uzyskanie samodzielności w połączeniu z sytuacją powoda stanowią podstawą do uwzględnienia powództwa, a tym samym do zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd uznał, że obowiązek alimentacyjny należy uchylić z dniem 1 lutego 2015r., czyli od dnia, kiedy zawieszony został obowiązek. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają względy słuszności.

Zgodnie więc z art. 386§1 k.p.c. Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił z dniem 1 lutego 2015r. obowiązek alimentacyjny powoda wobec pozwanej. W pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację uznając, że jej wnioski są zbyt daleko idące.

Sąd nie obciążał pozwanej kosztami procesu za II instancję. W ocenie Sądu zachodzą przesłanki wskazane w art. 102 k.p.c. uzasadniające odstępianie od zasady obciążania strony przegranej kosztami procesu. Sąd uwzględnił jednak relacje rodzinne między stronami i uznał, że niecelowe byłoby obciążanie kosztami pozwanej na rzecz powoda.